

בש"פ 6438/16 - מדינת ישראל נגד אייל בן משה, משה בן משה, דוד שריקי

בבית המשפט העליון

בש"פ 6438/16

כבוד השופט נ' הנדל
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. אייל בן משה
2. משה בן משה
3. דוד שריקי

המשיבים:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"א באב התשע"ו (25.8.2016)

בשם המבקשת: עו"ד נעימה חינואוי-כראם

בשם משיבים 1-3: עו"ד בני נהרי; עו"ד שוש חיון

בשם משיב 2: עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד ימימה אברמוביץ;

עו"ד הרצל סמילה; עו"ד יעקב קהן

החלטה

1. מונחת בפניי בקשה להורות על הארכת מעצרים של המשיבים 1-3 ב-90 יום, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, החל מתאריך 29.08.2016 או עד למתן פסק דין בעניינם בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם. כתב האישום מייחס למשיבים עבירות של סחיטה באיומים, חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לביצוע פשע, מתן ידיעות כוזבות, תקיפה בנסיבות מחמירות, איומים, נשיאת נשק, החזקת נשק, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והחזקת סכין.

בא כוח משיבים 1 ו-3 שם דגש על השינוי במארג הראייתי. לטענתו, חלה מהפכה בעניין הראיות לכאורה המבססות את האישומים ולכן יש להורות על דחיית הבקשה. בא כוח משיב 2 הדגיש, כי בבקשות מעין אלה יש לשקול האם בחלוף 9 חודשים השתנתה נקודת האיזון מהמקום בו היא היתה בעת המעצר. בהקשר לכך, הוא טען כי יש להביא בחשבון שמרשו סובל ממצב רפואי קשה ומורכב וכי העבירה העיקרית בכתב האישום מופיעה באישום השני שעניינו קשירת קשר לביצוע פשע וחבלה בכוונה מחמירה בדמות הנחת מטען חבלה מאולתר בצמוד לבית, ואילו לגבי עבירות אלה נקבע כבר כי הראיות אינן בעוצמה גבוהה.

2. אתייחס לטענות במאחד ובנפרד, בהתאם לנדרש.

שני שיקולים מנחים את בית המשפט בבקשות מעין אלו. האחד, מסוכנותו של הנאשם; והשני, קצב ניהול המשפט. הראשון שם דגש על אינטרס הציבור באופן רחב, ואילו השני, על זכויות הנאשם בהליך על רקע היותו מוחזק במעצר טרם הוכרע דינו. כמובן שגם לנקודה זו חשיבות במישור הציבורי.

בנוגע למסוכנות, כתב האישום, שהוכח לכאורה, מלמד על מסוכנות גבוהה. על פי כתב האישום, מעורבים בפרשה 11 נאשמים. ברקע, מלחמת השתלטות על קווי חלוקת פיתות. המסוכנות מגוונת ומטרידה ובנויה על רבדים שונים של אלימות, בריונות וזלזול עד כדי התעלמות גמורה מרשויות האכיפה.

בעניין קצב התקדמות המשפט, עד כה התנהלו 7 ישיבות הוכחות ולחודשים הבאים, ספטמבר-אוקטובר, נקבעו 20 ישיבות. נתונים אלה מצביעים על כך שקצב המשפט - לרבות בתקופה בה מתבקש המעצר - לא רק סביר אלא מלמד על ניסיון חריג לסיים את ההליך במהירות. האיזון הכולל אליו התייחס בא כוח משיב 2, ובצדק, מחייב בחינה של קצב המשפט לא רק במבט כלפי העבר, אלא אף כלפי העתיד. לכך יש להוסיף כי זוהי בקשה ראשונה להארכת מעצר על פי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי.

3. התוצאה היא כי, בבדיקה ראשונה, יש הצדקה להורות על קבלת הבקשה, אך טרם מסקנה סופית יש לבחון את טענות הסניגורים.

באשר למהפכה הראייתית. המקום להידרש לסוגיה זו, ומבלי להביע עמדה לגופו של עניין, הוא בפני בית המשפט המחוזי בדמות בקשה לעיון חוזר. ביחס לטענה כי האישום בהנחת מטען החבלה אינו מבוסס בעוצמה מספקת אשיב, כי בכל מקרה, גם באישומים האחרים ובסיפור הרקע הכללי, יש כדי לבסס את המסקנה בדבר מסוכנותם של המשיבים כנדרש בשלב זה ובמסגרת זו.

לבסוף, בנוגע למצבו הבריאותי של משיב 2. עיינתי בחומר שהוגש בפניי, ועל פני הדברים המצב אכן קשה. אולם בכל הקשור לבקשה זו, אין בדברים בגדר נתון חדש. לבית המשפט המחוזי הוגשה בקשה לעיון חוזר לנוכח מצבו הבריאותי של המשיב, אשר נדחתה לפני כשבוע ימים (מ"ת 61493-11-15, החלטה מיום 19.08.2016, כב' השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן). השופטת התייחסה בהחלטתה להחלטה שניתנה לפני כחודשיים וחצי על ידי בית משפט זה (בש"פ 3087/16 מפי השופט נ' סולברג). אף כאן אינני מביע עמדה, אך נראה כי הדרך לתקוף החלטה זו, ככל שיחפוץ בכך משיב 2, היא בהגשת ערר לבית משפט זה, זאת גם לנוכח מועד מתן ההחלטה על ידי בית המשפט המחוזי.

4. באיזון הכולל של הדברים, בשעה זו, מצאתי כי הכף נוטה לקבלת הבקשה.

הנני מחליט לקבל את הבקשה ולהורות על המשך מעצרו של המשיבים החל מיום 29.08.2016, ב-90 יום או עד למתן פס"ד בת"פ 61549-11-15 (משיבים 1 ו-3) או בת"פ 21837-04-16 (משיב 2) בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו, לפי המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ו (25.8.2016).

ש ו פ ט